

23 *L'Eixirigall*

JUNY- 2021

COVID-19
CORONAVIRUS

HEM TORNAT A LES AULES

MÉS FORTS QUE MAI!!

ÍNDEX

Editorial.....	pàgina 3
Què ha passat a l'IES?.....	pàgina 4
En portada.....	pàgina 29
Concursos a l'IES.....	pàgina 44
I per acabar uns passatemps.....	pàgina 56

CONSELL DE REDACCIÓ 1r FPB

Carlos Aparici

Joel Beltrán

Hugo Caravaca

Ismael Dimou

Ramzi El Gartili

Hugo García

David Girona

Rafa Mihale

Mohamed Touhami

COORDINEN

Clara Borrás

Vicent Pitarch

EDITORIAL

Aquest ha estat un curs diferent i difícil, amb mascaretes amunt i avall, gel hidroalcohòlic en quantitats industrials, distàncies de seguretat, finestres obertes en ple hivern, horaris diferents, mesures extraordinàries... Però sabeu què? Ho hem fet molt bé! Entre totes i tots hem sabut treure endavant un curs que ha suposat un gran repte. Enhorabona!

L'Eixirigall d'enguany recull una petita mostra dels fets i projectes més destacats que han tingut lloc al nostre centre: hem hagut d'actualitzar les normes (i ho hem fet fins i tot en anglès), hem recuperat una tradició dels nostres avantpassats, hem demostrat que les fotografies poden ser matemàtiques, hem participat a concursos, hem acollit antics alumnes, hem reprès les pràctiques, li hem donat un color diferent al pati i, fins i tot, ens hem atrevit amb els còmics! També ens hem llançat amb una proposta d'oci –vos agradarà, ja ho voreu– i hem volgut mostrar el dia a dia dels alumnes de la FPB I durant el confinament, amb la tècnica fotogràfica del Knolling.

A més, recollim també els relats guanyadors de l'Òliba Romancera, us recomanem una novel·la i dediquem un poema al record de Martí, que, com diuen els seus companys, no deixarà de brillar i estarà sempre en els nostres cors.

Esperem que gaudiu de la revista i de l'estiu!

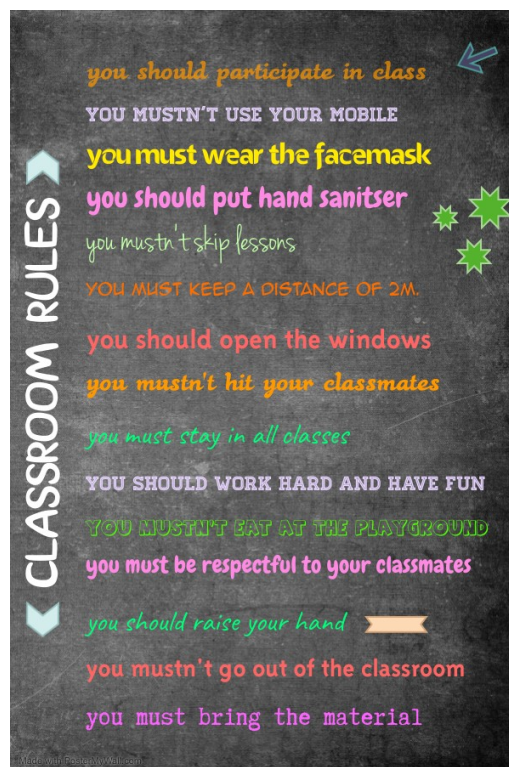
LA NOVA NORMALITAT A L'AULA

Ana Beltrán i Laura Domènech. Professores d'Anglès.

El present curs acadèmic, tota la comunitat educativa hem hagut de seguir unes normes molt especials i estrictes degut a la pandèmia ocasionada per la COVID-19 i perquè fóra més fàcil assolir-les i complir-les, l'alumnat de 2n d'ESO, en l'assignatura d'Anglès, va realitzar un projecte digital que consistia en l'elaboració d'un cartell amb les normes més rellevants. Aquests han sigut els cartells més originals.

KELLY CUEVA. 2n ESO A

LOLA VILLALONGA. 2n ESO E

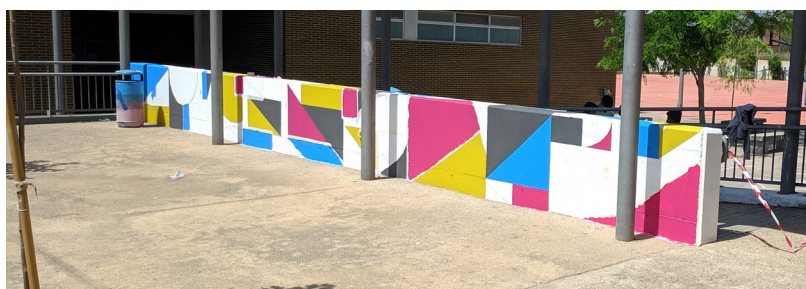
BLANCA CANO. 2n ESO D

UN PATI DE COLORS ÉS UN PATI DIVERS

Alumnat d'EPVA 4t ESO i Dibuix Artístic I. Curs 2020-21

L'alumnat de 1r de batxillerat de Dibuix Artístic I junt amb els de l'optativa d'Educació Plàstica, Visual i Artística de 4t d'ESO hem realitzat un projecte i pintat els murs del pati. L'objectiu i motivació principal va ser donar-li al pati un color diferent i únic a aquest espai.

L'alumnat de 4t d'ESO va dibuixar els plànols del mur i les propostes de les alumnes Brenda Chamorro, Lucia Verge i Belén de la Oliva són les que van sortir guanyadores de la consulta a la resta d'estudiants. Tot l'alumnat va posar el seu granet d'arena pintant el mur i hem de dir que estem molt orgullosos i orgulloses del resultat i esperem que aquest perdure en bon estat durant mots anys.

RECUPEREM EL FRARE: CONSCIÈNCIA I EXPRESSIONS CULTURALS EN L'EDUCACIÓ FÍSICA

Joan Ortí. Professor d'Educació Física

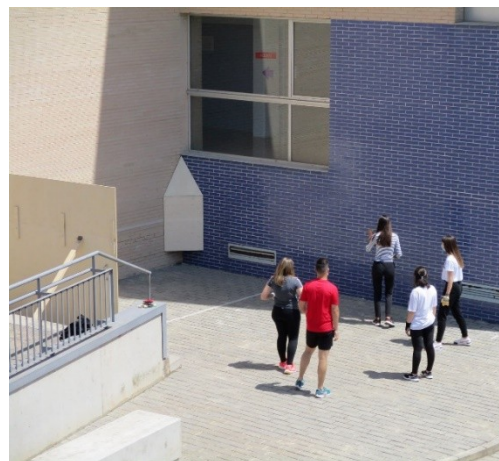
César Sanjuan. Alumne en pratiques Máster de Secundària

Fins passat meitat del s. XX, al nord de Castelló i sud de Tarragona es jugava a un joc de pilota a mà que s'anomenava "flare". Al nostre entorn gairebé totes les localitats tenien algun trinquet i inclús hi havia algunes com Sant Mateu, Catí, etc. que en tenien més d'un. Així, hi havia trinquets a Salzedella, Sant Mateu, la Jana, Traiguera, Canet, Xert, Tírig, Les Coves, Cervera, etc. El Maestrat era la comarca per excel·lència d'aquest joc.

El joc tenia una gran popularitat entre els nostres avantpassats, especialment, entre la població masculina. Cal imaginar com era la vida als anys 40-50 amb una marcada diferenciació sexual entre homes i dones: la llar pertanyia a la dona, la criança dels xiquets i xiquetes era una tasca prioritàriament femenina, la pràctica esportiva era gairebé desenvolupada en exclusivitat per part de la població masculina, etc.

A causa dels canvis socials i lúdics com l'aparició de l'esport modern, l'aparició del sector industrial, l'emigració de la gent dels nostres pobles, etc. aquest joc es va deixar de practicar i les instal·lacions, gairebé totes privades i particulars, van anar desapareixent.

Des del sistema educatiu tenim la responsabilitat de desenvolupar les competències clau. Dins d'aquestes trobem la competència en consciència i expressions culturals, sent aquesta una de les 7 competències clau que s'ha de desenvolupar en el nostre alumnat. De manera resumida, aquesta implica el coneixement, comprensió i valoració de les manifestacions culturals i del patrimoni cultural.

Per aquest fet, concretament des de l'Educació Física de l'IES Maestrat, hem tractat de recuperar i potenciar aquesta expressió lúdica i cultural del nostre entorn -bé, de

l'entorn dels nostres avantpassats— tot i que en algunes localitats com Traiguera i Xert s'està apostant per rejuenir i recuperar aquesta pràctica. Així, l'alumnat de 4t ha fet un treball de recerca amb les persones més grans dels nostres pobles tractant d'esbrinar informació tant de caràcter cultural i social com

esportiu: on estaven situats, qui jugava, quan es jugava, etc., han estat qüestions que, mitjançant la recerca, el nostre alumnat ha descobert establint un vincle afectiu amb la gent gran i una consciència del nostre patrimoni material i immaterial

Per completar el desenvolupament de la competència, evidentment s'havia de contextualitzar i posar en marxa. Per això hem elaborat les següents propostes, impulsades des de l'assignatura: hem elaborat una unitat de pilota on hem conegut, entre d'altres, la modalitat del “flare”; hem pintat ratlles a les parets exteriors per tal de simular la xapa de falta i tenir així més camp de joc; hem adquirit pilotes de baixa pressió per afavorir el colpeig; hem entrevistat persones que coneixien el joc; hem llegit articles relacionats amb la pilota; hem elaborat vídeos amb explicacions del joc a les diferents localitats, que es poden visualitzar mitjançant codis QR; hem introduït el joc als moments d'esbarjo; hem construït un mini trinquet portàtil amb els corresponents frares per reconèixer i practicar l'esport; etc..

Amb totes aquestes propostes pretenem apropar l'alumnat a l'interès pel nostre patrimoni material i immaterial, a la recerca i a la investigació a través de fonts orals, escrites, etc., a la utilització constructiva de les noves tecnologies, al reconeixement de la cultura pròpia, i, fonamentalment, a l'activitat física, l'esport i l'ocupació del temps lliure de forma saludable.

Als següents codi QR trobareu les entrevistes desenvolupades i els vídeos elaborats.

Per visualitzar els vídeos

Per visualitzar la recerca amb les fonts orals

FOTOGRAFIA MATEMÀTICA

Isabel Roig. Professora de Matemàtiques. Adaptació Rafa Mihale

L'alumnat de 2n d'ESO dels dos darrers cursos acadèmics de l'IES Maestrat que va cursar l'assignatura optativa "Més mates lúdiques" va dur a terme una activitat que consistia en la realització d'un recull de fotografies on havien d'aparèixer elements matemàtics. Aquestes fotografies es classificaven segons dues tipologies: unes fotografies havien de ser d'algun fenomen de la naturalesa i les altres fotografies havien de ser d'objectes fabricats per l'ésser humà.

Aquest curs acadèmic, el Departament de Matemàtiques va analitzar minuciosament les fotografies recollides durant els dos cursos anteriors, va seleccionar aquelles que va considerar més interessants des d'un punt de vista matemàtic i les va presentar al XVIIè Concurs de Fotografia "Matemàtica a la vista" organitzat per la Societat d'Educació Matemàtica de la Comunitat Valenciana Al-Khwarizmi (SEMCV).

- *C4M1N3M A L'1NF1N1T*, realitzada per l'alumna Lourdes Veà LLádser.

- $\frac{1}{4}$, $\frac{2}{4}$, $\frac{3}{4}$, feta per l'alumna Lucia Miralles Fabregate.

- Cuinem entre paral·leles i perpendiculars, de l'alumna Minerva Ortí Cervera

Podeu trobar aquestes fotografies i totes les premiades a la pàgina web de la Societat d'Educació Matemàtica de la Comunitat Valenciana Al-Khwarizmi (SEMCV).

ENHORABONA A LES ALUMNES!!

DESPRÉS D'UNS ANYS... RETORNEM ALS NOSTRES ORÍGENS

Joan Ortí. Professor d'Educació Física. Adaptació Joel Beltrán

Aquest curs des del departament d'Educació Física hem acollit dos exalumnes del centre a fer les pràctiques del Màster del Professorat en Ensenyament Secundari en l'especialitat d'Educació Física. Aquests són César Sanjuan Villarroja (Catí) i Javier Beltrán Cervera (Traiguera).

Sabries dir qui és qui? *La solució, al final de l'article.*

En l'entrevista els preguntem pel passat, pel present i pel futur en relació al nostre centre, a l'Educació Física i al seu futur laboral.

Quin any vas acabar els estudis?

Vam acabar els estudis de 2n de Batxillerat el curs 2015/2016

Què recordes de la teva època al centre?

Javier: Guarde grans records de tota la meua estada a l'IES Maestrat. El millor que m'ha donat aquesta etapa ha sigut un gran grup d'amics i amigues que han perdurat a posteriori. Sense cap dubte tornaria a començar de nou des de 1r d'ESO per tornar a fer el mateix recorregut.

César: Guarde molts bons records del centre, sobretot, en l'etapa del Batxillerat. Aquests dos últims anys se suposa que són els més complicats a nivell acadèmic, però el bon ambient dins de la classe entre companys i professors va fer que a hores d'ara, quan recordem aquella etapa, ens entren ganes de repetir-la.

Actualment, has coincidit amb professorat del centre que et va impartir classe quan eres estudiant. Recordes alguna anècdota, història, etc.?

Javier: La veritat és que ha estat una situació molt agradable i curiosa. Durant un temps se m'ha fet estrany entrar a la sala de professors, sobretot quan alguns d'aquests em van donar classe en moltes ocasions. A més m'ha agradat molt la cordialitat que han mostrat amb mi i l'alegria de veure com he recorregut el meu camí i en part gràcies a ells. Tinc in comptables anècdotes de l'IES Maestrat (però no totes es poden contar). La veritat és que, encara que en tinc de millors, un moment

curiós va ser quan vaig perdre les enganxines per a pegar als exàmens de selectiu. A les dues de la matinada vaig despertar la meua tutora –en aquella època, Sonia– perquè m'ajudes.

César: Sí. Aquests professors als que de forma amigable els anomeno “professors vitalicis de l'IES Maestrat”, els hem tingut en diferents etapes del nostre pas pel centre. Tornar a veure'ls i recordar anècdotes després de tants anys ha sigut un dels fets que més he gaudit en la meua tornada al centre. Entre totes les històries que hem viscut a l'IES Maestrat (i que es pugen contar...), sempre recordem una que va ocórrer en un viatge a Barcelona, on una de les professores no s'aclaria a baixar de la llitera on dormia i la vam tindre que ajudar entre varis alumnes.

Per què vas decidir estudiar el Grau de Ciències de l'Activitat Física i l'Esport?

Javier: La veritat és que des de menut sempre m'ha agradat molt l'esport. Encara que no sabia certament cap a on em dirigia el meu futur acadèmic, des que tinc memòria sempre he dit que voldria tenir alguna professió vinculada amb l'esport. Quan va arribar el moment de cursar batxillerat tenia molt clar l'objectiu i vaig aconseguir entrar a la Universitat de València (Campus de València).

César: La veritat és que quan em trobava a 2n de Batxillerat no tenia gens clar què volia estudiar. Tenia en ment altres opcions com oposar per a Policia o fer el grau en Magisteri de Primària. El moment en el que em vaig adonar que volia estudiar aquest grau va ser quan em van notificar que no podia entrar (per falta de nota), en primera convocatòria, a cap de les universitats a les que em vaig preinscriure. Per sort, a la segona convocatòria em van agafar a la Universitat de València al Campus d'Ontinyent.

Quan estudiaves ací, què recordes de la teua relació amb l'Educació Física ?

Javier: La veritat és que era la meua assignatura preferida. Generalment m'ho passava bé i les notes sempre estaven entre el notable i l'excel·lent. Dels moments que tinc millor record eren els partits de futbol sala amb els companys de classe, però des de la meua perspectiva actual puc dir que el meu pensament de cara a la matèria no era el correcte, fruit de tòpics estandarditzats en la societat sobre la matèria i que amb el bon fer de grans professionals s'estan desmentint poc a poc.

César: Sempre he sigut un bon estudiant en aquesta matèria. Les meues notes sempre han estat entre el notable i l'excel·lent. Gaudia molt de les classes, es pot dir que era la meua assignatura preferida, tot i que ara me n'he adonat que se'ns donava massa llibertat.

Hi ha diferència entre l'Educació Física que vas conèixer al centre com a estudiant i de la que has vist com a “professor” al centre?

Javier: Llavors no m'ho plantejava massa, però ara la meua percepció és molt diferent. Pense que actualment s'està exprimint molt més l'assignatura treballant els continguts adients i aprofitant al màxim el temps de la sessió i els recursos extraescolars (activitats complementàries, treballs...) dels que es disposa. En la meua època també vam treballar moltes unitats didàctiques, però se'ns donava massa llibertat, sobretot als xics, que sempre jugàvem a futbol al final de la sessió. Encara que llavors preferia que fos així i molts alumnes ho prefereixen, m'agradaria invitar-los a reflexionar i entendre que val molt més com ho fan ara.

César: No té res a veure. Com he dit abans, al final de cada sessió sempre acabàvem jugant a futbol perquè era l'esport que més ens agradava, de manera que no creàvem una vinculació forta amb cap altre esport. Ara això ja no passa. Quan es dona una unitat didàctica, no hi ha espai per a cap altre esport, joc o activitat que no estiga vinculada a aquesta. D'aquesta manera, el professor aconseguix que l'aprenentatge dels alumnes cap a la unitat que es pretén ensenyar siga molt major.

A més a més, cal destacar que els alumnes no solament treballen durant la sessió, sinó que també tenen feina per a realitzar a casa, ja siga completar la llibreta o alguna tasca teòrica o pràctica que s'haja manat, la qual enriqueix encara més l'aprenentatge. Fa uns anys, totes aquestes tasques no es desenvolupaven, per tant, pense que l'alumnat actual tindrà uns coneixements més amplis en relació a la matèria que els que vam adquirir nosaltres.

Què penses de la tasca del professorat d'Educació Física actual?

Javier: Pense que fan una gran tasca i a més es coordinen molt bé, plantejant i portant a terme uns continguts dintre de les unitats didàctiques que progressen al llarg dels anys. A més, pel que he pogut observar, darrere de cada classe hi ha molt de treball a casa que en moltes ocasions passa desapercebut o no es valora com mereix. Un dels problemes amb què s'ha trobat el professorat ha estat la climatologia (dies de pluja i vent), ja que, el fet que no es pogueren ajuntar dues classes alhora al gimnàs, juntament amb les mesures a causa del COVID i les classes amb un alt nombre d'alumnes, han dificultat la tasca del professorat i el seguiment de la programació.

César: Joan i Pau ens van explicar com es desenvolupava la programació d'EF al llarg dels cursos. L'actual programació està distribuïda de forma que l'alumnat tinga una progressió al llarg del seu pas per l'institut, donant-se diferents esports o continguts establerts de forma coherent per a cada curs i amb unitats on es dediquen entre 10 i 12 sessions per assolir bé els conceptes principals. Pel que he pogut veure he de dir

que sembla que funciona de forma correcta, ja que els alumnes aconseguixen els objectius plantejats.

Durant aquests 3 mesos de pràctiques, un dels principals problemes ha sigut el vent i la pluja. Aquests dos factors, junt amb la coincidència d'horari dels dos professors d'EF, afecten de forma negativa al desenvolupament de les sessions, ja que si l'oratge impedeix dur a terme la sessió al pati, només un dels dos professors pot utilitzar el gimnàs.

T'ha ajudat el departament d'Educació Física a la teva millora com a futur mestre?

Javier: El departament d'Educació Física m'ha permès contrastar els aprenentatges teòrics que sempre busquen l'ideal amb la realitat pràctica i en funció tenir un pensament crític al respecte. També m'ha mostrat moltes ferramentes de gran utilitat en el meu futur professional, així com també la importància del treball diari per a dur a terme la labor de la millor manera possible.

César: El pas per l'IES Maestrat ha suposat un dels aprenentatges més importants que he pogut adquirir i, en especial, el Departament d'Educació Física m'ha sabut transmetre tots aquells coneixements necessaris per a dur a terme la tasca de professor d'aquesta matèria de la millor forma.

**Ens pots dir un aspecte positiu dels professorat d'Educació Física del centre?
Els negatius no calen!**

Javier: Com ja he destacat anteriorment, m'ha sorprès molt gratament la capacitat de sacrifici i treball tant per part de Joan com de Pau. Pense que professors amb tantes ganes de donar el millor d'ells mateixa en benefici dels alumnes són imprescindibles per al futur de l'alumnat i de l'assignatura. Joan té un llarg recorregut a les seues espatlles i encara es forma i presenta iniciatives amb la il·lusió de qui acaba de començar. Pau s'ha format i lluitat molt per estar on és ara i és un exemple de compromís i perseverança.

César: Pau i Joan són dos professors que es complementen molt bé. Pau representa la joventut, amb moltíssimes ganes d'aprendre i ensenyar, de seguir formant-se per a millorar com a professor i de transmetre tots els seus coneixements als alumnes. Joan, tot i que és un professor amb més experiència i bagatge, segueix buscant la formació contínua pròpia i la creació de nous continguts i materials de treball per millorar el procés d'ensenyança-aprenentatge de l'alumnat.

Quina expectativa de futur tens? Què faràs en finalitzar el màster?

Javier: A dia d'avui he de fer mèrits per a poder aconseguir plaça com a professor en un futur, de cara a unes pròximes oposicions. D'entrada aquest curs vinent faré un Màster de Rendiment Esportiu a Sevilla o Barcelona mentre intente treballar d'alguna manera vinculada a l'esport. També intentaré entrar en alguna borsa de professorat per a entrar en la professió docent com més aviat millor. En un futur també m'agradaria treballar a l'estranger.

César: En un futur, com és lògic, el meu objectiu és treballar de professor d'Educació Física. De moment, per al proper curs m'he matriculat en un el Màster de Gestió i Mediació del Conflicte per a continuar amb la meua formació com a futur docent. Tot i que sempre fa goig estar prop de la família i amics, ara per ara, no em pose límits geogràfics, ja que no m'importaria ser docent lluny de casa.

Gràcies per les vostres respostes. Us desitgem molta sort i ací ens teniu per al que us faça falta.

Javier Beltrán

César Sanjuan

ACTIVITATS COMPLEMENTÀRIES

Verónica Royo. Adaptació Ramzi El Gartili.

Tot i que ha estat un any molt complicat pel virus de la COVID-19, durant el curs actual, l'alumnat d'ESO ha treballat en diferents tallers, principalment de la Creu Roja i l'UJI. Aquests s'han realitzat mitjançant videoconferències a les aules. Entre altres podem destacar els següents:

Intel·ligència emocional

La Creu Roja ha creat 3 vídeos per a explicar què és la intel·ligència emocional. Així, en les xarrades s'informa sobre què és tindre una habilitat, quines són les emocions, què és la calma i com mantindre una comunicació assertiva. A més de les explicacions, es realitzen dinàmiques d'autoconeixement i de gestió de les emocions.

Taller sobre masclisme

Ha sigut una experiència positiva per a tot l'alumnat. L'objectiu d'aquesta activitat és que prenguen consciència dels mals hàbits en les relacions entre individus que sovint es veuen influenciats i influenciades pels mites culturals sobre l'amor romàntic i la música popular, a més a més de fer-los reflexionar sobre les seues pròpies pràctiques i creences i sobre el que observen al seu voltant.

Accidents de trànsit, causes i lesions.

Es tracta de xarrades on un representant de l'associació AESLEME (Asociación para el Estudio de la Lesión Medular Espinal) de València, víctima d'un accident de cotxe, explica la seua experiència amb la intenció de conscienciar a la joventut sobre les conseqüències d'una conducció sota els efectes de l'alcohol i les drogues i/o sense les mínimes mesures de seguretat (cinturó...)

Violència de gènere

En aquests tallers, després del visionat d'uns vídeos, l'alumnat ha d'identificar les actituds i les situacions masclistes. Després, se'ls mostra com actuar en determinats casos de forma assertiva.

Apunta't al bon rotllo

Es tracta d'unes xarrades de professionals de l'UJI on parlen de la llibertat, del respecte, de la importància de com les teues opinions i les de la resta han de ser respectades i escoltades. El diàleg, la no violència i la igualtat han sigut paraules molt importants en aquestes videoconferències que han agradat molt als nostres companys i a les nostres companyes.

CÒMICS PRIMER D'ESO

Sandra Agut i Rocio Sanz, professores de Valencià, Marc Blasco, professor del programa PROA+ i Marta Conesa, professora de Geografia i Història. Adaptació Carlos Aparici.

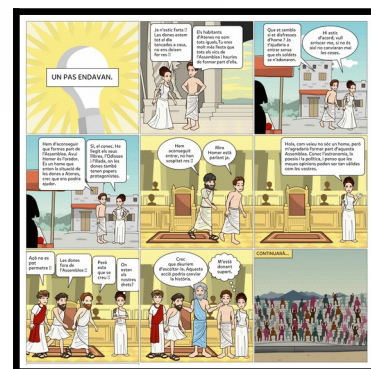
L'alumnat de 1r d'ESO del nostre institut hem dut a terme una activitat de síntesi dins de l'Àmbit Sociolingüístic que fusiona els aprenentatges tant de la part d'Història com de Valencià. Amb l'eina digital Pixton, hem dissenyat una tira còmica ambientada en l'Antiga Grècia que inclou totes les característiques i particularitats del còmic. Ens ho hem passat molt bé traslladant els nostres personatges als escenaris de l'Antiga Grècia!

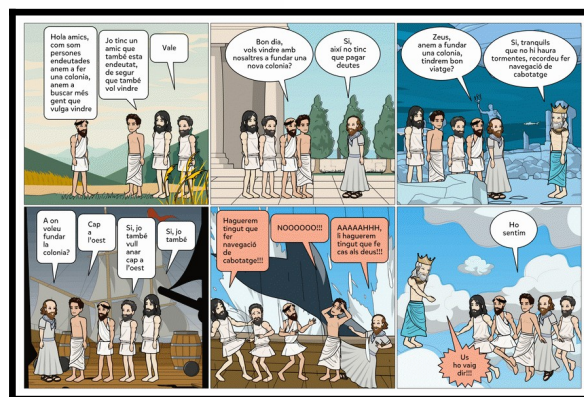
Gerard Ferreres 1r A

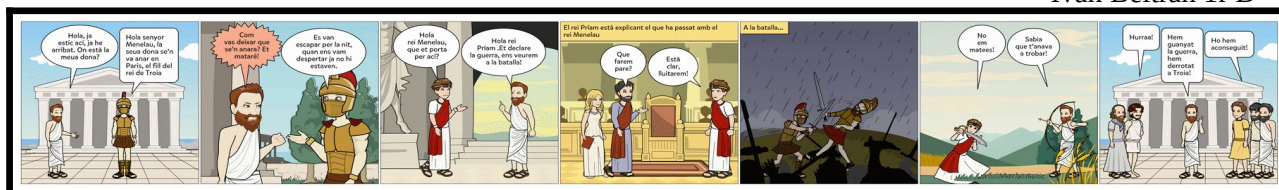
Guillem Bono 1r E

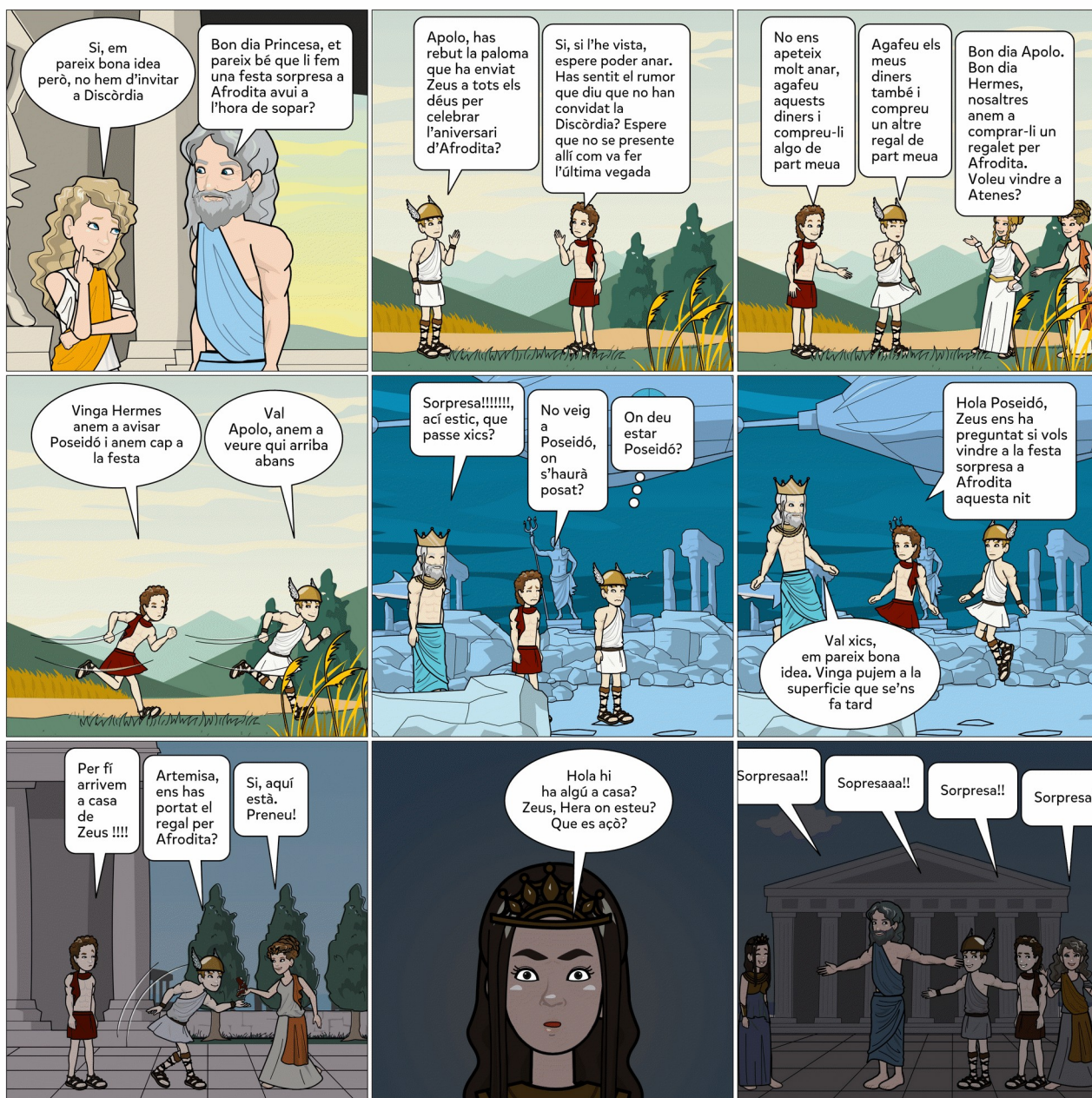
Julia Sorlí 1r B

Amau Sales 1r C

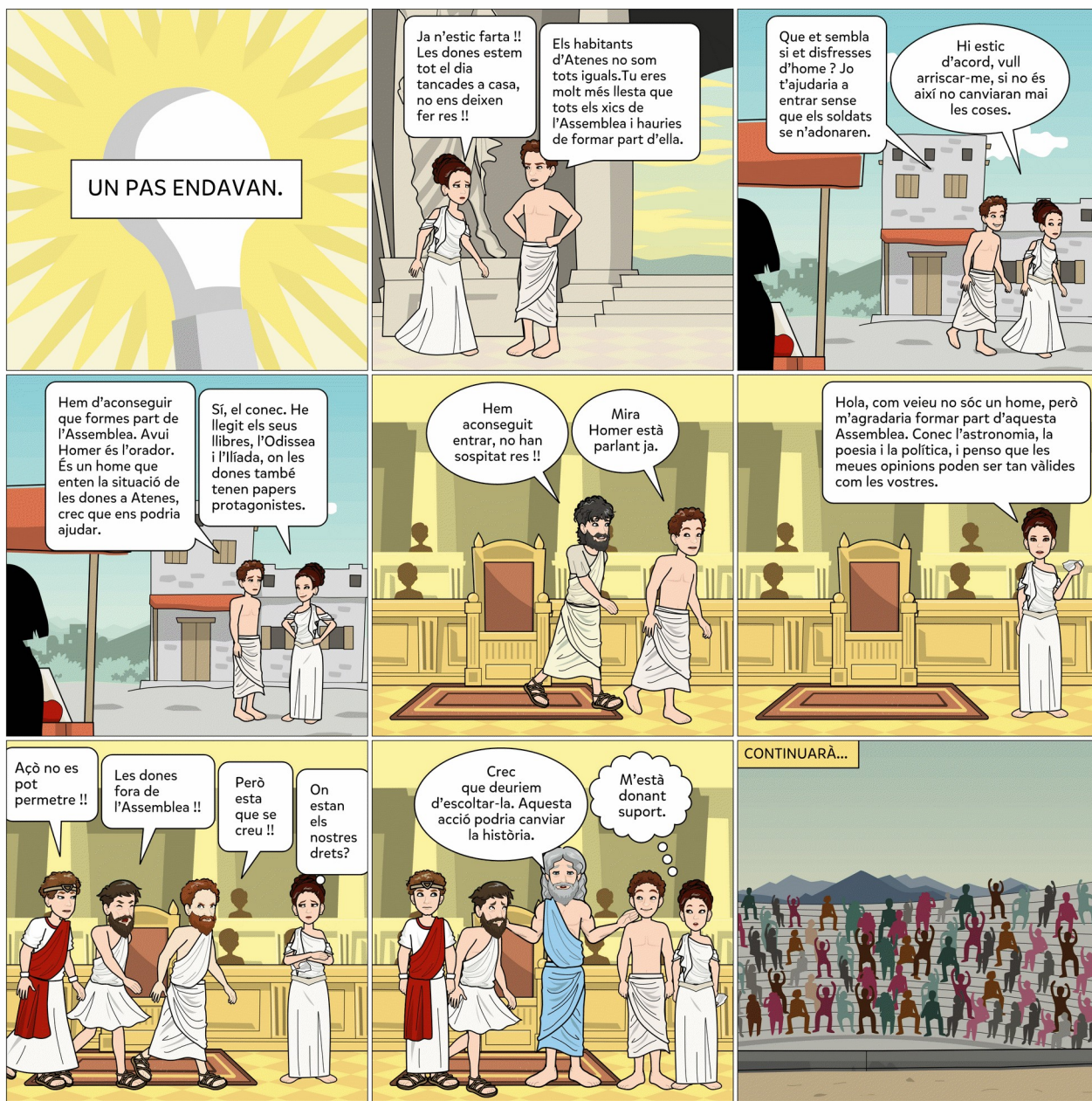

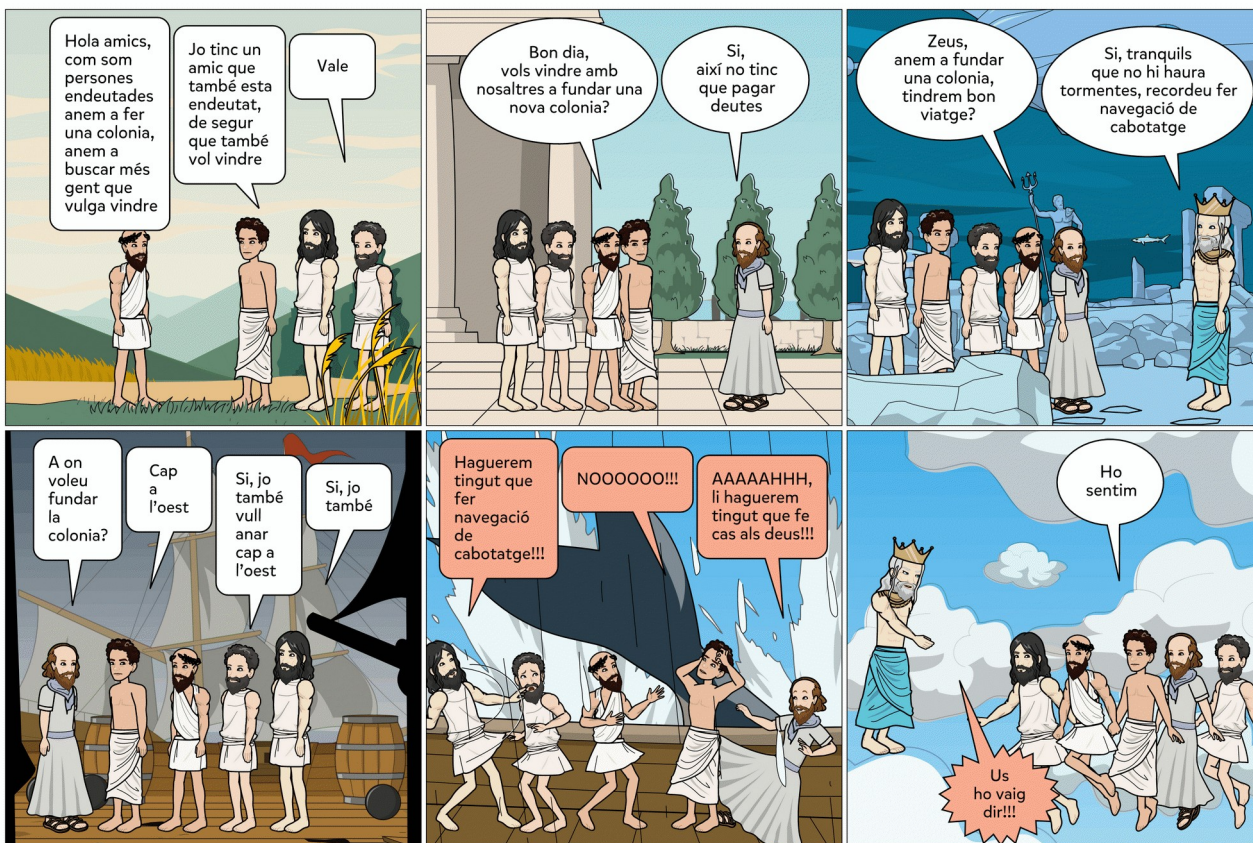
Ivan Beltrán 1r D

Després d'aquella festa les coses van canviar al Mont Olimp. Hermes i Artemisa es van enamorar i van tindre dos fills. Apolo i Afrodita també es van casar però encara no han tingut cap fill. Atenea i Poseidó es van fer millors amics i viuen junts al fons del mar i Zeus i Hera van seguir amb les seves coses fins al dia de la mort de Hera, per un ví enverinat, però fins ara no s'ha trobat l'assasí

HABLEMOS DE LIBROS

Clara Borrás. Profesora de Castellano.

Este año, en la clase de castellano de 3º de ESO hemos leído *Marina*, de Carlos Ruiz Zafón. A modo de trabajo final, realizamos una reseña del libro y hemos querido compartir con vosotros un par de ellas. ¡Esperamos que os gusten y os animen a leer el libro!

MARINA Y EL ENIGMÁTICO PASADO DE UNA CIUDAD

Esta obra se titula *Marina* y fue escrita por Carlos Ruiz Zafón. Narra cómo Óscar conoce a Marina y juntos se adentran en una historia llena de misterio que les puede costar la vida.

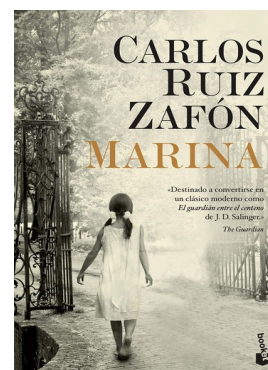
Óscar Draí, un joven de 15 años, en una de sus escapadas del internado conoce a Marina y a su padre Germán. En uno de sus paseos, Óscar y Marina van al cementerio. Allí ven a una dama que va de negro. Ella les lleva hasta un invernadero. A partir de allí empiezan a surgir nuevos misterios a los que buscan respuesta. Además, empiezan a aparecer nuevos personajes como el doctor Shelley, Eva Irinova, el inspector Florián...

Este libro me ha gustado mucho, no sólo por cómo está narrada la historia, sino también por la intriga con la que te quedas después de leer cada capítulo. Eso te da ganas de seguir leyendo para averiguar qué es lo que sucederá.

Uno de los personajes que más me ha gustado ha sido Óscar, por su valentía y la curiosidad que tiene para resolver los misterios que se plantean a lo largo de la historia. Algo que también me ha gustado mucho de este libro es que mezcla el amor, el pasado, el misterio, el terror y la fantasía.

Los primeros capítulos no me gustaron mucho, pero poco a poco me fui metiendo en la historia y no pude parar. Lo que más me ha sorprendido es el final.

En conclusión, es un libro muy interesante y lo recomiendo a todo el mundo.

Maria Denisa Anichitoaie, 3º ESO B

MISTERIO, TERROR Y AMOR EN LAS CALLES DE BARCELONA

Este libro se llama Marina, su autor es Carlos Ruiz Zafón y es una novela juvenil.

Esta historia se desarrolla en Barcelona entre 1979 y 1980. Oscar Draí, de quince años, conoce a Marina cuando se escapa de su internado. Los dos se adentran en una historia del pasado muy tenebrosa que puede costarles la vida. Sin embargo, deciden resolver este misterio sin importarles las consecuencias.

Toda esta aventura empieza en un invernadero donde Óscar y Marina encuentran un álbum de fotos, y a partir de ahí descubren cosas inimaginables, adentrándose en un mundo de ficción. Óscar también conoce al padre de Marina, Germán Blau, un pintor viudo, amable y enigmático al que pronto considerará de la

familia. A lo largo de la historia aparecen personajes misteriosos como Mijail Kolvenik, su esposa Eva Irinova, el inspector Florián, el doctor Shelley y María, su hija.

Personalmente, primero el libro me pareció un poco extraño pero a medida que se desarrollaba la historia, todo iba cogiendo sentido y se empezaban a resolver las dudas. Empecé a leerlo pensando que la historia solamente sería sobre el romance entre Óscar y Marina, pero me sorprendió sobre todo el misterio que vino después. Me ha gustado mucho el hecho de que gracias a una enigmática mariposa negra se fuera desvelando toda la historia y que al final se explicara su significado. También me ha gustado mucho que se contara la historia de Eva Irinova y Mijail Kolvenik.

En conclusión, me ha parecido un libro muy interesante y que incluso puede llegar a engancharte, por lo que lo recomiendo mucho.

Noa Sanz Mompel, 3º ESO C

CONCURS REACCIONA

Redacció 1r FPB

La Secció Territorial de València de la Reial Societat Espanyola de Química (RSEQ-VAL) i la Ciutat de les Arts i les Ciències ofereixen la desena edició del concurs **Reacciona!**, a fi d'incentivar l'alumnat de 3r i 4t de Secundària, Batxillerat i cicles formatius de Formació Professional de Grau Mitjà de tota Espanya, a presentar un material multimèdia (duració màxima de 5 minuts) que expose, de forma didàctica, creativa i original algun procés químic; en especial, aquells quina contribució al benestar de la societat siga més patent o resulten més formatius i il·lustratius.

Aquesta iniciativa pretén incrementar l'apreciació pública de la química com a ferramenta fonamental per a satisfer les necessitats de la societat, promoure l'interés per la química entre els joves i generar entusiasme pel futur creatiu de la química, iniciada en la primera edició del concurs, en 2011, Any Internacional de la Química.

Les alumnes de l'IES MAESTRAT Alba Beltrán, Ilenia Escoí i Lara García, tutoritzades per la professora Maria Bel, han quedat finalistes en aquesta edició.

ENHORABONA!!!!!!

REACCIONA!
Xaniversario

L'ÈXIT DE LA SUPERACIÓ DE LES FCT EN UN ANY DE PANDÈMIA

Sergio García. Tutor de 2n curs FPB de Servicis administratius.

Tots els anys l'alumnat dels segons cursos dels cicles formatius cursen l'FCT (Formació Centre de Treball) en empreses, per tal de ficar en pràctica tot allò que han après a l'aula.

Els primers mesos d'aquest any van ser molt durs degut al confinament d'alguns grups i la incertesa de l'evolució de la pandèmia però, davant aquesta situació, el professorat i l'alumnat de cicles es van marcar com a repte que les FCT es pogueren dur a terme de forma presencial. I podem dir ben alt que ha estat tot un èxit!!

Gràcies a la inestimable col·laboració de les empreses de la comarca i dels Ajuntaments de Sant Mateu, Xert, Traiguera, Cervera del Maestre i Vinaròs ho hem aconseguit. No obstant això, volem destacar un cas molt especial com és el del nostre alumne Joan Castell Casanova. Joan i la seua família van decidir en el curs 19/20 renunciar a l'FCT del cicle d'FP Bàsica, ja que volien cursar-les presencialment i no de forma telemàtica. El professorat del nostre centre li va oferir a inicis d'aquest curs la possibilitat de dur-les a terme en dos centres de treball diferents per tal de millorar la seua formació: l'Ajuntament de Sant Mateu i en el propi institut. La decisió va ser plenament encertada, ja que l'alumne va conèixer, en primer lloc, el funcionament de les oficines de l'Ajuntament i va ficar en pràctica tot allò que havia après al cicle de Servicis Administratius. Posteriorment, es va incorporar a la secretaria i la consergeria de l'IES Maestrat on Joan va ajudar en funcions d'arxiu, bases de dades, atenció al client i preparació de la documentació. Tant Eva, Maties com les Mòniques han estat encantats de rebre la seua ajuda i col·laborar en la seua formació. Enhorabona Joan per haver aconseguit aquest repte i pel teu esperit de superació!!!

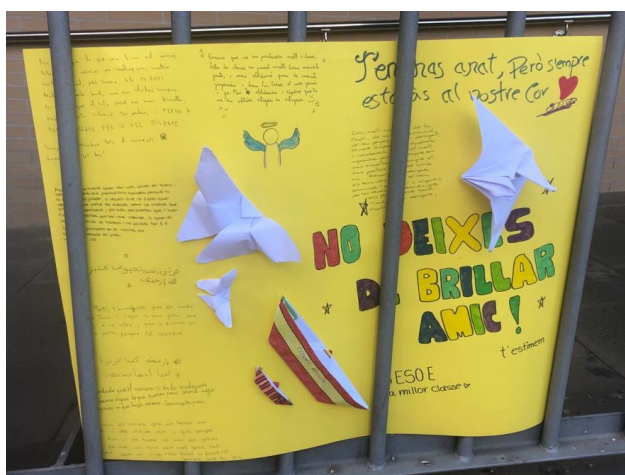
A MARTÍ

Els teus companys i companyes, professorat i personal no docent de l'IES Maestrat.

Fragments del poema Lletra a Dolors de Miquel Martí i Pol

*Em costa imaginar-te absent per sempre.
Tants de records de tu se m'acumulen
que ni deixen espai a la tristesa
i et visc intensament sense tenir-te.*

*Tots els colors proclamen vida nova
i jo la visc, i en tu se'm representa
sorprenentment vibrant i harmoniosa.
No tornaràs mai més, però perdures
en les coses i en mi de tal manera
que em costa imaginar-te absent per sempre.*

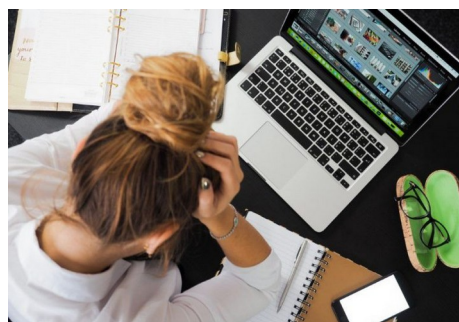
TEMPS DE PANDÈMIA I DE REPTES

Vicent Pitarch. Professor del departament d'Administració i Gestió.

Mai se m'oblidarà la data del divendres 13 de març de 2020. Aquest dia vaig rebre al correu electrònic del centre les instruccions de la Conselleria on se'ns comunicava la decisió, presa a partir de l'evolució de l'expansió del COVID-19 i de les indicacions de la Conselleria de Sanitat Universal i Salut Pública, de **suspendre temporalment l'activitat acadèmica presencial** i se'ns encoratjava a mantindre la serenitat necessària per afrontar amb èxit el repte que teníem al davant. I és de veres que el repte era descomunal.

Immediatament, com a director del centre, vaig comunicar a la comunitat educativa l'inici de l'estat d'alarma i que, a partir del dilluns 16 de març, la forma d'atenció a l'alumnat i les famílies es realitzaria exclusivament per mitjans electrònics. A partir d'ací els dies deixaven de tindre 24 hores. **El principal era crear, en el mínim de temps possible, una xarxa de comunicació entre el professorat i l'alumnat**, on cap estudiant quedés fora del sistema educatiu. Calia «normalitzar» la situació i que el professorat no només acompanyés al nostre alumnat i les famílies en les tasques educatives, sinó també en l'estat d'ànim i les incerteses de la nova situació.

La implicació de tot el professorat i les famílies i la resposta de la majoria de l'alumnat van ser més que excel·lents, d'acord amb els mitjans electrònics propis dels quals disposàvem en aquell moment com ara mòbils, ordinadors o tauletes. Afortunadament l'institut ja feia temps que va apostar per oferir a tot l'alumnat un ensenyament bàsic en l'ús de les TIC, la qual cosa va afavorir que **tot/a estudiant estigués en contacte amb el professorat i amb la possibilitat de seguir un improvisat ensenyament a distància**.

Aquest curs, com diu la portada de la revista, **hem tornat a les aules** i, com ha volgut destacar Carlos Aparici (dissenyador d'aquesta portada), ho hem fet **més forts que mai**. I això ha estat possible perquè hem respectat la distància de seguretat, fet un bon ús de la mascareta i, entre altres, suportat les inclemències del temps amb unes aules més que ventilades.

Lamentablement no ha estat així en tot el món. En un article de Jeffrey Gettleman i Suhasini Raj al *The New York Times*, reproduït al periòdic ARA el 23 d'octubre de 2020, «mentre als països més desenvolupats es debat sobre l'efectivitat

Bangladesh 2014-011 FRANCISCO MAGALLON - EDUCO.jpg

de l'educació a distància, centenars de milions de nens de països pobres no tenen ordinador ni internet i no reben cap mena d'escolarització. Les Nacions Unides calculen que com a mínim 24 milions de nens abandonaran l'ensenyament i que diversos milions més poden ser absorbits al món del treball. Infants de deu anys treballen ara en l'extracció de sorra a Kènia. Altres de la mateixa edat tallen les males herbes a

les plantacions de cacau de l'Àfrica occidental. A Indonèsia, nens i nenes de tan sols vuit anys són pintats de color platejat i utilitzats com a estàtues humanes per demanar diners. **L'increment del treball infantil podria erosionar el progrés assolit durant els últims anys en les matriculacions escolars, l'alfabetització, la mobilitat social i la salut infantil.** El treball infantil és una peça del desastre global que s'acosta. La fam severa assetja nens des de l'Afganistan fins al Sudan del Sud. Els matrimonis forçats de les nenes estan augmentant arreu de l'Àfrica i l'Àsia, segons l'ONU, com també el tràfic de menors. A Uganda, les dades indiquen que els embarassos d'adolescents s'han disparat durant els tancaments d'escoles relacionats amb la pandèmia. Cooperants a Kènia asseguren que moltes famílies envien les seves filles adolescents a fer treballs sexuals per alimentar la família.»

Per tant, tot i les situacions difícils que hem viscut (amb coneguts i conegudes que han perdut el treball o el negoci, amb persones de molt a prop hospitalitzades a les UCI o mortes) cal, a més de la solidaritat practicada durant la pandèmia amb el nostres veïns i veïnes, **la solidaritat internacional.** Teníem esperances que un nou món seria possible després de la pandèmia però, tot i que encara no ha acabat, sembla que res ha canviat i es reproduïxen els mateixos esquemes de sempre. Les desigualtats en la distribució de la riquesa, l'explotació laboral i en concret, la infantil, i la violència de gènere, continuen sent la màxima expressió de l'estupidesa humana. **És per això que hem de ser més forts que mai i lluitar, com a ciutadania activa, per un món més just i lliure d'injustícies!!!**

JO EN L'ESTAT D'ALARMA

Alumnat de 1r FPB de Serveis Administratius. Coordinen Clara Borrás i Vicent Pitarch.

Els departaments de Castellà i d'Administració i Gestió de l'IES MAESTRAT de Sant Mateu hem treballat de forma col·laborativa perquè els alumnes de primer d'FPB escriguen dues redaccions relacionades amb les fotografies que han realitzat utilitzant la tècnica fotogràfica del Knolling.

Aquesta tècnica consisteix a escollir un tema, cercar uns objectes o elements que el representen i disposar-los en angles de 90°. A continuació es realitza una fotografia zenital.

Stewart Black. Desktop Knolling WAH053 (28692043731).jpg

Tot va començar en una sessió del mòdul de Tractament Informàtic de Dades (TID), el professor va explicar (mitjançant una presentació i exemples) en què consistia aquesta tècnica i els va animar a fer dues fotografies: una amb els elements que els definien personalment i una altra amb els objectes que els havien acompanyat durant el confinament en el tercer trimestre del curs anterior.

Després la professora de l'Àmbit Lingüístic i Social realitzà dues activitats on l'alumnat, basant-se en les imatges esmentades en el paràgraf anterior, havien d'escriure un text en castellà amb el seu autoretrat i un altre, en valencià, on explicaven per què havien escollit eixos elements en la fotografia del confinament.

Per últim vam decidir publicar les imatges i els textos representatius del tema del confinament en la revista per saber, un poc més, com van viure els i les adolescents durant l'estat d'alarma. Esperem que us agraden.

Durant els dies que vam haver d'estar confinats, solia fer tots els dies corró amb bicicleta, core i exercici, ja que competisc en ciclisme i no sabíem ben bé com seria el calendari de competicions. Llavors, no havíem de parar d'entrenar per a estar preparats per a les vinents competicions. Després tinc la sort de tindre moltes finques i una granja, i quan mon pare anava al camp o a la granja, jo anava amb ell per a no estar tot el temps tancat a casa. D'altra banda, hi havia professors que ens feien connectar-nos a videoconferències amb els companys de classe, ja que era de la única manera que feia la feina de l'insti. I quan tenia temps lliure jugava amb l'ordinador o amb la PS4.

Aquesta foto reflexa les coses que vaig fer durant el confinament: es poden observar unes galetes perquè estava enamorat d'eixes galetes, una garrafa d'aigua de Benassal perquè soc de Benassal i m'agrada beure aigua del meu poble, també apareix menjar de gat perquè dins de casa tinc un gat i aleshores li donava tots els dies el menjar, també apareix un llibre i el estoig perquè feia feina de classe cada matí i per a acabar eixia a comprar a la tenda i em feia falta la mascareta per a poder sortir.

Durant l'anterior confinament, la meua vida era igual que abans, no va canviar res a la meua rutina diària. De fet, el confinament em va agradar perquè es disfruta molt confinat a casa. El confinament per a mi va ser un encert perquè així podia estar tot el dia a casa i la gent no es contagiava tant de COVID-19. Tal com mostra la foto, a casa em va agradar jugar, dormir, menjar aperitius i dolços i sobretot jugar a molts videojocs i veure *anime* durant tot el confinament.

Jo en la foto que representa el que vaig fer durant el confinament, he inclòs les cartes perquè jugava amb el meu iaio, els auriculars i el comandament de la Play són perquè els usava per a jugar a l'ordinador amb els amics, l'ordinador és perquè el feia servir per a fer els deures i els bolis és per el mateix, la calculadora, per últim, és perquè la majoria de deures que feia eren de matemàtiques.

Les patates són perquè durant el confinament menjava moltes porqueries, l'ordinador és perquè l'utilitzava les poques vegades que feia feina de l'institut, el coixí és perquè estava tot el dia dormint i el comandament és perquè quan no estava dormint, jugava. Per últim, la calculadora i el llibre és perquè feia deures, encara que molt poques vegades.

Durant els dies de la pandèmia, en el confinament vaig fer poques coses, bàsicament, dormir, jugar, menjar i anar a fer la compra. La major part dels dies dormia des de les 3 del matí fins a les 12 del migdia i , encara que quasi sempre duia una alimentació saludable, de vegades menjava alguna bossa de papes, Risketos o xocolata. Vaig dedicar prou temps als esports i als videojocs, però abans de jugar anava a comprar el menjar i la resta de coses que necessitàvem.

En el confinament no vaig fer res del altre món. No vaig fer res de feina i gran part del confinament me la vaig passar dormint, jugant i menjant. Tanmateix, quan van passar dos mesos vaig sortir a explorar el mont en la meua GoPro i a ajudar els meus pares a construir una barbacoa a la granja. En tornar a casa, em duteixa i normalment em posava a dibuixar.

ENS MOVEM PELS NOSTRES TERMES: UNA PROPOSTA D'OCI ACTIU EN TEMPS DE COVID-19

Joan Ortí. Professor d'Educació Física

Amb l'augment de casos per COVID-19, a principi d'any es van tancar totes les instal·lacions esportives com camps de futbol, piscines, camps de pàdel, etc. Aquest fet limitava molt la pràctica esportiva i l'ocupació del temps lliure del nostre alumnat. Des de l'Educació Física havíem d'intervenir per tal d'oferir alguna alternativa i, de forma indirecta, impulsar el sentit i iniciativa emprenedora del nostre alumnat. És així com va nàixer la proposta: "Ens movem pels nostres termes".

Aquest projecte desenvolupat per la matèria d'Educació Física juntament amb l'alumnat de 1r de Batxillerat va nàixer per assolir els següents objectius:

- Impulsar la pràctica d'activitat física i esport fora de l'horari escolar tant de la població escolar com de la resta de persones, en aquests moments de pandèmia.
- Reconèixer les possibilitats del nostre entorn en l'ocupació del temps lliure.
- Conèixer rutes del nostres voltants i el seu entorn cultural i natural.

El projecte ha consistit en reconèixer rutes de les diferents localitats, recórrer aquestes per elaborar unes guies i itineraris explicatius i, finalment, oferir-les a la resta de la comunitat educativa i públic en general .

En total es van elaborar 11 itineraris de diferents localitats com Les Coves, Salzadella, Cervera, Sant Rafael, Sant Mateu, etc. que tenen diferents dificultats. Algunes es poden fer tant a peu com en bicicleta.

Amb tota la informació es va elaborar un llibret que vam fer córrer per les xarxes socials. Si algú encara no el té i hi està interessat, podeu posar-vos en contacte amb el departament d'Educació Física, amb l'alumnat de 1r de Batxillerat o accedir-hi amb la lectura del codi QR adjunt.

Per valorar la ruta desenvolupada, també vam afegir un codi QR on el públic en general pot donar l'opinió al voltant de la ruta seguida. Aquesta informació és molt valuosa per conèixer si la ruta ha estat ben entesa, si és entretinguda, etc. i també per compartir les vostres fotografies.

Per cert, l'estiu és un bon moment per seguir fent activitat física i esport. Per tant, animeu-vos a provar-les però recordeu: vestiu roba còmoda i calçat esportiu, porteu aigua i menjar i no us deixeu de posar crema solar i gorra o barret.

Animeu-vos!!!

DE PRÀCTIQUES ERASMUS+ EN LONDRES I AMB COVID

María Llorens, Kim Cueva i Vicent Pitarch

Durant l'any 2020 l'IES MAESTRAT va gestionar 3 beques per a alumnat de les convocatòries Erasmus+ dels anys 2018 i 2019. Amb aquestes ajudes es pretén que els i les estudiants del cicle d'Administració i Finances puguin realitzar pràctiques formatives (FCT) en empreses d'arreu d'Europa, ampliant el currículum i millorant el nivell d'idioma estranger.

L'alumnat que va obtenir beca van ser María Llorens, Kimberlyn Cueva i Miguel Albiol. A continuació us adjuntem l'interessant relat de la seva experiència perquè van viure en primera persona l'inici de la pandèmia en un país estranger.

Vau ser molt valents. Gràcies per fer-nos partícips del què va viure a Londres.

La meua experiència en tot el que el procés d'Erasmus+ comporta, amb la temporada que ens va tocar a principis de la pandèmia, va ser una muntanya russa d'emocions intensa. En el moment en què nosaltres estàvem buscant la nostra casa per allotjar-nos els tres mesos a Londres, ja havien països cancel·lant els seus Erasmus+, i encara nosaltres vam tindre la sort de poder gaudir al menys de poc més de dos setmanes.

En l'aspecte personal, he de dir que em va donar una mica de ràbia i pena no poder completar l'experiència, ja que per a mi era una cosa que volia fer des de que vaig conèixer la iniciativa, però tot i això van ser dos bones setmanes.

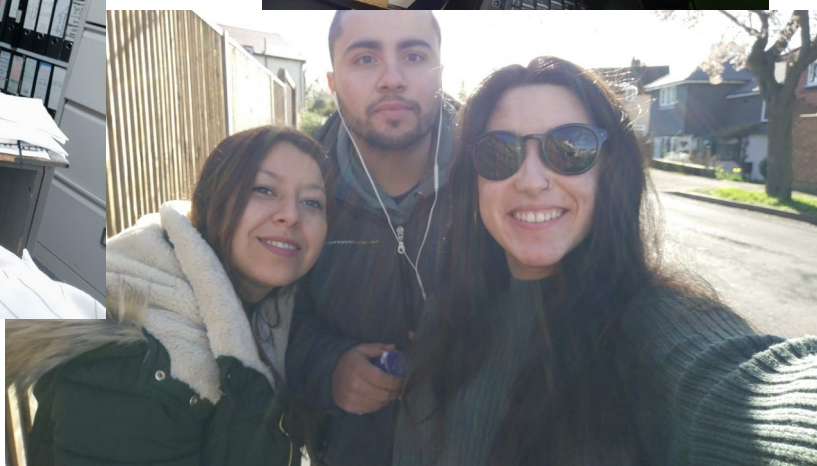
L'ambient a l'empresa a la que vam estar sempre va ser bo, i si hi havia algun problema de comunicació, els companys feien el possible perquè ens acabéssim entenent. També la meua tutora m'explicava des d'un principi el millor possible la feina perquè no tinguera massa dubtes i entenguera què estava fent, i això sempre és una cosa que s'agraeix quan estàs aprenent.

Al final, encara que vam ser nosaltres els que vam decidir tornar a casa per la por, i encara que vam tindre poc temps d'oci per gaudir de Londres, va ser una bonica i divertida experiència compartida amb els meus companys, amb els que vaig tindre la sort de compartir casa i empresa.

María Llorens

Hace un año, mis dos compañeros María y Miguel y yo Kim, decidimos aventurarnos en hacer las prácticas correspondientes al curso FP Superior de Administración y Finanzas en Londres. El tema del viaje fue muy divertido y también un poco caótico, porque, parecía un viaje entre amigos. Para mi compañero Miguel, era la primera vez que viajaba en avión, así que, el viaje estaba entretenido. Después, de unas horas hicimos escala en Frankfurt, en ese momento nos recorrimos casi todo el aeropuerto y perdimos el vuelo. Pero pudimos llegar a nuestro destino sin más problemas. Una vez en Londres, me sentía cómoda y contenta, porque, estábamos los tres apoyándonos y ayudándonos en todo momento. La convivencia con mis compañeros fue genial, las dos horas que teníamos de trayecto al trabajo eran agradables, disfrutaba del paisaje. A veces nos tocaba correr porque teníamos que cambiar de tren. El ambiente en la empresa era muy familiar. Son unas personas agradables, simpáticas, con mucho humor. Estuve muy a gusto esas tres semanas aprendiendo en Stratford. Así que, debido al Covid-19, con mucha pena tuvimos que volver a España. Más que nada porque hicimos mucho esfuerzo en organizarnos para poder ir a Londres y disfrutar poco de ello. Para mi es y será una gran experiencia, porque, fue un placer desarrollar todos mis conocimientos en una empresa fuera de España. Te ayuda a salir de tu zona de confort, a conocer gente maravillosa, a practicar y aprender el idioma.

Kim Cueva

L'ÒLIBA ROMANCERA I CIÈNCIA A GRAPATS

Redacció l'Eixirigall. Fotografies Luz Meseguer, professora de Tecnologia.

Aquest curs ha estat diferent també per als concursos que anualment celebrem a l'IES i que organitzem de forma conjunta amb l'Ajuntament de Sant Mateu i l'AMPA de l'IES MAESTRAT. Com a conseqüència de la pandèmia no es va poder celebrar la diada de Sant Jordi l'any 2020 i els premis literaris de ***l'Òliba romancera*** i científic i tecnològic de ***Ciència a grapats*** d'eixa edició es van entregar al mes de desembre.

En els següents articles teniu la reproducció dels relats i poemes dels guanyadors i les guanyadores. Pel que fa al concurs científic van resultar premiats i premiades: Pau Romeu Ferràs (primer premi, primera categoria), Joel Jordán Mayoral (primer premi, segona categoria), Raimon Beltrán Peset (segon premi, segona categoria) i Carla Coloma Balaguer (primer premi, tercera categoria).

En el 2021 s'ha convocat una nova edició d'aquests concursos. En el moment de tancar la redacció de la revista encara no sabíem qui havien estat els guanyadors i guanyadores d'aquest curs.

EL DESGLAÇAMENT

Marc Romeu Ferràs. 1r premi l'Òliba romancera, 1a categoria. Any 2020

Un dia de l'any 2160 un avi li va contar una història al seu net, sobre com havien creat ell i unes altres persones, aquell paradís on vivien.

Aquesta història comença al principi de l'any 2100, quan els pols es van desglàçar i van provocar la inundació total de la Terra. Van sobreviure 1000 persones totes elles amb la capacitat de veure el futur i amb poders sobrenaturals que els van permetre arreglar la Terra i convertir-la en “un paradís”.

El dia 13 de febrer del 2100 va ser el dia on per culpa de la gran contaminació del planeta els dos pols es van desglàçar de manera sobtada. La gent sense super poders no van saber que fer i van acabar morint-se, però les persones que sí que tenien superpoders, uns dies abans, van tindre una visió d'on havien d'anar a refugiar-se i perquè havien de fer-ho. D'aquelles 1000 persones que van sobreviure, només van anar al refugi 999, tots es preguntaven on estava aquell individu que faltava, però ningú en sabia res. Ells estaven refugiats en un búnquer submergit baix l'aigua i de sobte, va aparèixer un robot amb una pantalla al pit que deia:

“Tots vosaltres sou els supervivents de la Terra després del desglaçament i els encarregats de reconstruir-la, en aquest búnquer trobareu tot el que necessiteu. Tots teniu una habilitat especial o superpoder, és per això que heu de fer 3 grups: un del raig, sol o calor (grup groc), un d'aigua, gel o vapor (grup blau) i finalment el de la vida, vegetació o terreny (grup verd). Hi hauran vestits especials del color del vostre grup i camisetes amb un color cridaners que serà per al vostre líder. Per triar el líder heu d'intentar crear o un raig o crear aigua o crear un tros de terra d'uns 10 km. El primer que ho aconsegueixca en cada grup serà el líder i aquest haurà d'ensenyar als seus aprenents a crear rajos, aigua o terra. Finalment només podreu salvar el planeta quan tots els aprenents arriben a tindre un gran poder i al mateix temps els líders obtinguen un poder encara més immens”.

Aixina que tots els individus que estaven en aquella sala, van començar a fer les proves per veure qui seria el líder. De seguida van trobar els tres líders i llavors tots es van posar els seus vestits especials. Cada grup va començar a entrenar al seu estil, els de l'aigua van eixir fora del búnquer a nadar, els del raig intentaven produir tanta energia com pogueren i els de la vegetació feien tant terreny i flors com podien.

Després d'un any entrenant, els aprenents van arribar a tindre poders molts més alts dels que tenien al principi, però en canvi els líders no van millorar pràcticament res ja que en lloc d'entrenar per a ells, van decidir ensenyar als seus aprenents. Els líders de cada grup al veure que no havien avançat res van decidir entrenar per a ells durant un any més. Els tres líders es van muntar un camp de lluita per a lluitar entre ells i aixina millorar el seu potencial. Quan va arribar el dia 13 de Febrer del 2102, els líders es van decidir per a eixir fora i canviar el planeta. Per a eixir del búnquer, els de l'aigua van contindre tota l'aigua en un núvol molt condensat, els de la vegetació mentrestant van intentar fer tant Terreny com van poder, però a l'instant es van adonar que la Terra era molt gran i que no podien fer molt. El líder del grup va posar un poc més de la seua força però ell tampoc no va poder, llavors de cop va aparèixer un nou individu, el sobrevivent 1000. Era un home alt i prim d'uns 30 anys i tots es van sorprendre al veure'l. Ell va voler ajudar i va acabar el tros que faltava de terra sense problema, als segons va fer créixer plantes i els va demanar als de l'aigua que subministraren un poc d'aigua a les plantes, i als del raig i el sol els va dir que fessen un poc de calor per a fer que les plantes cresqueren més ràpidament. Ell va ajudar als del raig i als de l'aigua, tots es van sorprendre molt al veure que tenia tots els poders, en aquell moment tots es van adonar que faltaven els animals, era la fauna, aleshores l'individu 1000 va agarrar una càpsula i la va tirar, de sobte, van aparèixer un munt d'animals.

Va ser d'aquesta manera tan misteriosa com la Terra va tornar a convertir-se en un paradís.

L'avi va acabar la història recordant-li al seu net que havia de cuidar el planeta perquè això no tornara a passar.

VIVIM EN CONFINAMENT

Alan Pla Puig. 2n premi l'Òliba romancera, 1a categoria. Any 2020

Estem en confinament,
i no convivim en la gent.
Coronavirus maleït
des que ens has invaït,
la societat es troba estancada
esperant la vacuna no inventada.
Engorem jugar al carrer
perquè ara no ho podem fer.
Els nostres herois els científics,
no ens refiem dels polítics.
Mentre esperem una solució
per viure en un món millor,
ens prives de llibertat
i ens retalles la felicitat.
D'aquesta en surtirem
i tots contents estarem.

LA FORÇA DE LES PARAULES

Miquel Climent Navarro. 1r premi l'Òliba romancera, 2a categoria. Any 2020

No totes les històries acaben amb un final feliç ni amb un príncep blau que sempre apareix en els millors moments, també existeixen les situacions que no voldríem que li passaren a ningú.

Aquesta és la història de Maria Delafont.

Aquesta dona era filla de José Delafont un pagès que en el seu temps lliure es va dedicar a escriure personalment relats, aquests sempre relacionats en la llibertat de pensament. En els anys quaranta formava part del grup conegut com 'Els Maquis'. Va ser perseguit tota la seua vida des dels 23 anys i a penes va poder conèixer a la seua filla. No el van matar, però ell va morir jove a causa d'una embòlia cerebral als 30 anys. Per desgràcia cap dels seus relats va ser publicat, pel fet que per a l'època eren massa revolucionaris i liberals. La seua filla va créixer, òrfena de pare, però amb una bona mare que li va ensenyar a respectar al pròxim sense importar la seua procedència o els seus pensaments, tant la va escoltar que va acabar enamorant-se d'un jove una miqueta especial. Aquest xic es deia Antoni Pérez, fill del representant del règim franquista del poble. Al principi solien quedar d'amagat, de nit com tot amor impossible, abraçats sota la nit plena d'estrelles, però el temps els va anar delatant i finalment van fer públic el seu romanç. A Antoni sempre li havia agradat llegir; llegia tot el que podia: el diari, les cartes del seu pare, els llibres de la biblioteca municipal... Sempre que tenia l'oportunitat de llegir deixava el que estava fent per a gaudir de la lectura. Un dia va trobar dels llibres del seu sogre i li van fer veure el pensament més enllà del que havia après a casa i es va proposar escriure cada dia un relat en el qual es reflectiren els seus pensaments més profunds, seria com un diari en el qual recopilaria el seu punt de vista de diferents temes socials. Al poc temps es va adonar que escrivia de temes polítics però de pensament oposat al del seu pare, així que no els intentava publicar, els amagava per a que ningú els trobés.

Un dia, el seu pare els va trobar i en començar a llegir-los, es va enfadar fins el punt que els va cremar i va tirar al seu fill de casa. El xic ja tenia vint-i-tants anys i a més sempre havia sigut un home madur i amb coherència més que suficient per a viure pel seu compte. La decisió del jove va ser plantejar-li a la seua estimada anar-se'n a viure junts, proposta que ella va acceptar i amb molta il·lusió. Els dos joves, vivien

l'un per a l'altre, cultivant el seu hort, amb els seus animals i tot elaborat amb les seues pròpies mans, però en les hores més fosques que ja no es podien fer les tasques de camp, es dedicaven a llegir i escriure, això sí que els feia feliços, a la vora del foc i compartint històries emocionants les quals podien comentar.

Al cap d'un any de viure junts, van decidir tenir un fill ja que els feia il·lusió ser pares, les setmanes anaven passant i la panxa se li eixamplava, tot anava d'allò més bé fins que va arribar el dia del part i les coses es van complicar, van tindre molts problemes, finalment la criatura va sortir perfecta però no va haver-hi la mateixa sort amb ella. Aquest fet va fer que Antoni es deprimira molt, però era un home valent, així que va alçar el cap i va seguir endavant perquè tenia una filla que cuidar, a ella la va cridar Maria Pérez Delafont, com la seua mare ja que era igual de preciosa que ella. El senyor Pérez va continuar escrivint històries en les quals sempre tenien alguna semblança amb la seua dona i sempre ressaltant la llibertat de pensament i d'expressió, hui dia, gràcies a aquell home, molta gent ha sabut el que volia i el que pensava en aquesta vida.

QUI ENS HO ANAVA A DIR

Gal·la Vaquer Miralles. 2n premi L'Óliba romancera, 2a categoria. Any 2020.

Tinc casi 15 anys i el cap ple de projectes per a dur a terme que de moment quedaran suspesos en l'aire. Després d'estar tot l'hivern en casa arribava el bon temps, on el dia s'allargava i els dies pareixien tindre més hores.

Comença l'època de l'any que més m'agrada, on el curs ja toca casi la fi i on comencen a fer festes pels pobles del voltant i on comencen a fer dinars amb amics i amigues; venia la pasqua on el poble després d'estar desert durant uns mesos tornaria a brotar de vida.

Pareix que sigui un mal son, on ha eixit multitud de persones que desconeixia parlar pels medis anunciant un estat d'alarma que sona a pel·lícula. La de ciència ficció.

No podia creure el que estava sentint; tots tancats a casa, sense poder eixir de casa fins que el govern pensa quan serà eixe moment privant-nos d'una llibertat que fins ara no m'havia donat conte que tenia i que disfrutava i que com altres tantes coses tampoc valorava, mesures de confinament per tal contindre al Covid-19; un enemic invisible però a l'hora de un alta letalitat per a la humanitat que poc a poc es feia camí per tots els països del globus terraquí sense cap mirament, sense tindre en conte la raça, color de pell o estatus social; afectant tant a rics com a pobres.

Allò que aquests nadals sentia que passava allà per la Xina i que pareixia que açí no tingués que arribar mai el teníem convivint amb nosaltres des de feia dies i anava silenciosament fent el seu treball.

Ens pilla a tots totalment desprevinguts sense saber que fer, lo que si sé es que allò que havia estat tot el any esperant a que arribes tindrà que continuar esperant fins a no se sap quan.

Tinc que canviar el xip, ja no podré fer allò que més volia, serà hora de canviar hàbits, no podré veure als amics, ni quedar amb ells, aquelles xerradetes que fèiem quan sortíem... en definitiva ens hem quedat sense la llibertat de poder sortir, una cosa que no valorem fins que ho perdem, com la majoria de les coses.

Ara confinats a casa fent la feina del institut, però sobretot estic convivint amb la meua família. Estic més hores que mai a casa, pareix que allò que hem deia ma mare

de: “ si no creus estarà un mes sense eixir” ara malauradament s’ha complit, a mi me pareixia que açò mai passaria...

Ara açò m’ha servit per a valorar que quan sortiré al carrer valoraré tot més i passaré més temps amb els amics i amb la família, que valoraré més el que es sortir amb la llibertat que teníem quan sortíem i no ens donàvem conte, de lo bé que ho passava amb els amics, de anar a fer deport per el camp i al poliesportiu, de les festes, que ara tardaran en celebrar-se. Es que abans d’açò no valorava que era sortir amb els amics i ara valore molt poder sortir fins i tot tinc recel de tirar el fem i de traure a les gosses.

No tot ha de ser negatiu, sempre hi ha coses que es deixen per fer-les “quan tindré temps”, i ara ha sigut el moment d’aprofitar. He pogut decorar la meua habitació, organitzar-me els apunts de classe de cursos anteriors, jugar a jocs de taula amb la meua família i passar temps amb ells, cosa que amb la rutina diària es molt difícil de aconseguir.

Ara l’únic que podem fe es quedar-nos a casa i fer tot el que puguem desde casa, estudiar fer feina, perquè açò no son vacances però tant de bo tot açò fora un malson que he tingut jo, tant de bo demà em despertes i tot açò no haguera passat, poder sortir i seguir amb la meua vida normal de tots els dies.

CARTA A MI YO DEL PASADO

Simona Maria Ciuraru. 1r premi L'Òliba romancera, 3a categoria. Any 2020

Hola, ¿cómo estás? Si, si, lo sé, te entiendo. Solo venía a decirte que te prepares porque lo que te espera no va a ser fácil. Sé que tienes problemas con tu inseguridad pero tranquila, se avecina una etapa un poco larga pero bastante fructífera.

Has tenido una infancia difícil porque te hacían bullying en el colegio por estar gorda y también por ser de otro país, pero yo sé tan bien como tú que eso ha sido lo que nos ha hecho más fuertes. La vida nos ha enseñado que hay que demostrar quién es más fuerte para poder pasar desapercibido ya que si ven que eres débil se lanzan a por ti como si fueran leones en busca de una gacela herida y débil. Has tenido que defenderte tu sola ya que nadie lo iba a hacer por ti.

¿Sabes que? Te considero muy valiente por haber sido capaz de afrontar todo eso sin derrumbarte. Aunque ahora niegues que nada te hace daño, sabes que debajo de esa capa de dureza que tu misma te has creado, hay una chica sensible que cuando está sola llora por todos esos comentarios hirientes que la gente le ha hecho y ella ha ignorado dándose las de chula. Sé que ésta ha sido la única forma de salir adelante, pero te aseguro que poco a poco vas a poder superarlo de verdad.

Tienes muchos amigos que te apoyan y te dan consejos. No seas cabezona, deja de pensar que tu cuerpo no es bonito sólo por tener un par de kilitos de más. Tu cuerpo es perfecto y precioso tal y como es, deja de menospreciarte porque de verdad que no vale la pena. No cariño, no, no llores. Te recuerdo que te estoy diciendo todo esto básicamente porque soy tú y sé qué es lo que se siente al estar en esa sensación. Pero si te lo digo no es para hacerte sentir mal sino para hacer que abras los ojos. Hoy en día te amas tal y como eres, con tus curvas, tus locuras y tus kilitos demás. Sin importar la opinión de la gente y sin miedo a dejar de ser tu misma. Como ya te he dicho, se avecina una etapa difícil en la que deberás ser muy fuerte.

Se que la familia no está en el mejor momento para apoyarte pero aún así debes seguir adelante sin miedo a perder nada, porque no hay nada que perder, es más, lo vas a ganar todo. Piensa que el mundo lo va a criticar todo siempre, hagas lo que hagas. Si estás gorda es malo a la vista de la gente y si estas delgada, también. Nunca podremos vivir sin críticas ya que para los ojos de alguien siempre tendremos

algún defecto. Debes aprender a quererte, no intentes cambiar tu cuerpo para ser como los demás porque según tú ellos son perfectos y tu no.

Date cuenta que estás bloqueada. Sabes que no te quieres porque piensas que das asco y eres incapaz de creer que le puedas atraer físicamente a alguien. Has rechazado muchas oportunidades por culpa de ese bloqueo emocional que tienes. Tu cabeza está en una nube de humo de la cual debes salir para poder aprender a amarte porque sé que sino luego te arrepentirás de no haberlo intentado siquiera.

Es un proceso que te va a llevar un tiempo pero tranquila, que tanto esfuerzo dará sus frutos. Solo te digo que cojas fuerzas porque comienza esa etapa que tanto estabas esperando y llegará un día en que cuando te levantes y abras los ojos te darás cuenta que estás brillando como nunca y que nada ni nadie podrá quitarte esa sonrisa que tú misma te has tatuado en la cara. Ese día serás más fuerte que nunca.

Te quiero mucho.

De: mi,

Para: mi

LES NOSTRES ARRELS

Adrián Rojas Pérez. 2n premi l'Òliba romancera, 3a categoria. Any 2020

T'estimo insaciable com la seua longevitat,

impacient com la seua joventut

i lliure com els pardals que l'habiten.

T'estimo recargolat com el seu cos,

i potent com la seua història

protagonista de llegendes i tradicions.

T'estimo com la brisa freda a l'estiu,

inquieta per les corrents d'aire,

a vegades pàtria del foc i la lluna.

T'estimo com la terra que habito,

sòlida com la nostra identitat

i inestimable com l'esperit de poble

i les seves gents.

T'estimo lliure i sòlida,

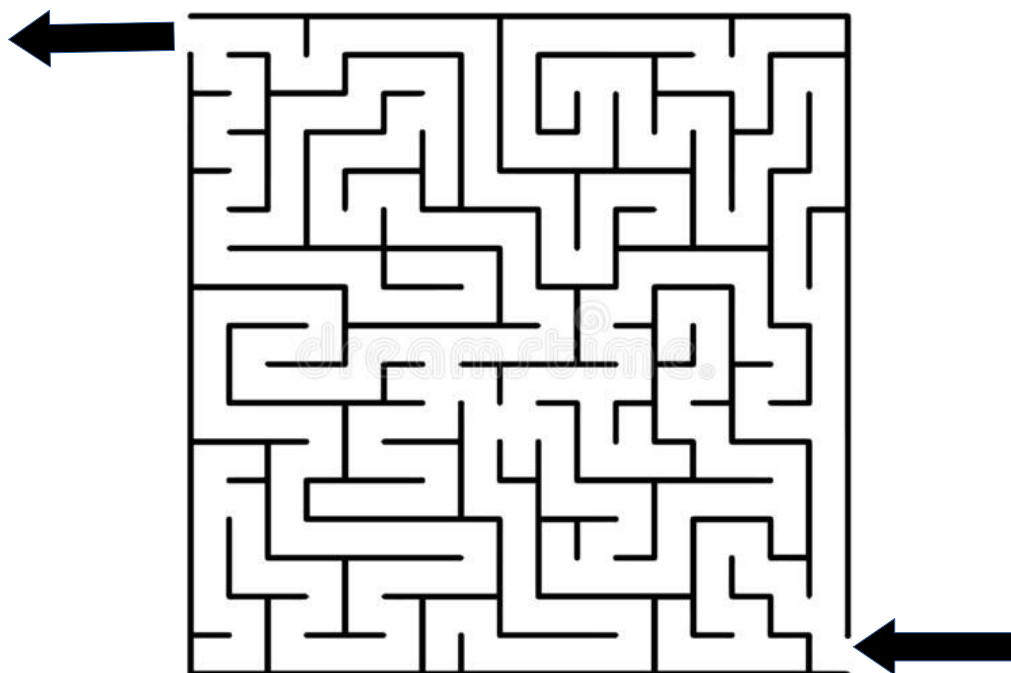
vella i deforme,

simbòlica i mediterrània.

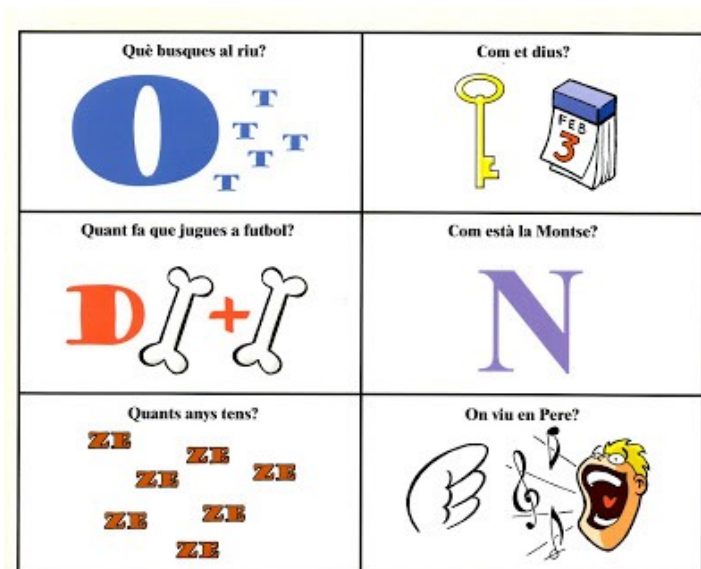
Cerca les paraules:

S	C	L	H	J	D	U	W	A	P	A	M	H	Memoria
D	U	E	T	F	F	F	I	D	I	T	N	X	Atención
Q	A	N	E	D	C	S	F	R	F	E	N	H	Percepción
R	I	G	E	A	O	E	O	D	A	N	O	B	Comprensión
Q	X	U	C	N	O	M	T	B	J	C	I	M	Orientación
Y	A	A	G	B	E	V	C	X	H	I	S	M	Lenguaje
A	R	J	F	M	G	J	R	W	B	O	N	L	Gnosia
C	P	E	R	C	E	P	C	I	O	N	E	I	Praxia
O	T	N	E	I	M	A	N	O	Z	A	R	Q	Razonamiento
F	E	J	E	C	U	T	I	V	A	M	P	N	Función Ejecutiva
X	C	V	G	T	U	I	O	R	W	Q	M	N	
W	R	O	R	I	E	N	T	A	C	I	O	N	
C	V	B	F	T	A	Q	W	E	R	Y	C	Ñ	

Troba la sortida

Resol els jeroglífics

I el sudoku:

